

КОЛЕНИЧА
ПРЕД ТЕБЕ!

ЯСЕН
ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

КОГАТО ТЪРСЯ ТЕБ.....	3
БОЖЕ МОЙ!.....	4
ПОЗНАХ ТЕ!.....	5
БЛИЗО ДО НАС.....	6
ВСЕКИ ДЕН.....	7
ЛЮБОВ НЕОБЯСНИМА.....	8
НА ТЕБ, ИСУСЕ!.....	9
НА ИСУС, МОЯТ БОГ.....	10
КОЛЕНИЧА ПРЕД ТЕБЕ.....	11
ИМА МЯСТО.....	13
ХЪЛМЪТ НА ЛЮБОВТА.....	14
ПРИ МЕН ЕЛА, ИСУСЕ!.....	15
МОЯТА МОЛИТВА.....	16
ТИ ЩЕ ДОЙДЕШ!.....	17
ПАСТИРЮ, ХРИСТЕ!.....	18
ГАЛИЛЕЯ.....	19
ПОД ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ НА ВИТЛЕЕМ.....	20
САМО ТИ СИ!.....	21
ПРАЗНИКЪТ ЕМАНУИЛ.....	22
ГЕТСИМАНИЯ.....	23
БЪДИ МИ КРЪСТ!.....	24
ПОДСЛОНИ СЕ В МЕН, ИСУСЕ!.....	25
ДОПИШИ МЕ, ГОСПОДИ!.....	26
КОННИК ОТ ТВОЯТА СВИТА.....	27
С ДУХА НА ДАВИД.....	28
МОЛИТВА КЪМ ГОСПОД.....	29
МОЙ ОВЧАР, ИСУСЕ, МИ БЪДИ!.....	30
МОЛЯ ТЕ, ГОСПОДИ!.....	31
БЛАГОПОЖЕЛАНИЕ.....	32
ЗАРИЧАМ ТЕ! О, ГОСПОДИ!.....	33
БЛИКАЙ, ИЗВОРЕ!.....	34
АРФАТА ДАВИДОВА.....	35
ПОСВЕТЕНО НА ЦАР ДАВИД.....	36
ПРИМЕРЪТ МОЙ, ВСЕМОГЪЩ!.....	38
ДА БЪДЕШ ВЕЧНИЯТ МИ ДЯЛ!.....	40
КЪМ БОГ ОТЕЦ!.....	42
СЪХРАНИ НИ ХРИСТЕ, СЪХРАНИ!.....	43
НЕБЕСЕН МОЙ ЕРУСАЛИМ!.....	45
СВЯТА РОДИНА.....	46
ДОЙДИ, ГОСПОДАРИЮ!.....	47

КОГАТО ТЪРСЯ ТЕБ

Когато търся Твоята ръка,
прободена за мене, мой Исусе,
духът ми се потапя във река,
където чезнат скърби и покруси.

Духът ми в Твоя Дух се къпе цял
от слънце озарен, от нежност синя,
където мир и светъл идеал
се сливат във Любов непобедима.

Когато търся Твоята ръка -
животът се разлистя, като пролет.
И искам да остана все така -
разперил вяра в благодатен полет.

БОЖЕ МОЙ!

Боже, влей Живота Си във мене!
Боже, влез във моето сърце!
Мощното Ти Име викам денем.
Нощем търся Твоето лице.

Боже Благодатен и Всевишен!
Боже на Енох и Авраам!
Искам вечно в Твоя Дух да дишам
и за Теб живота си да дам.

Устните ми, Боже, Ти създаде.
Ще Те хвалят без да млъкват те,
че Сина Си Ти за мене даде,
за да бъда Твоето дете.

ПОЗНАХ ТЕ!

Познах, че Ти Си вечна Светлина,
която гони мрака от сърцето.
Познах, че Ти Си нежна топлина,
която грее с огън от Небето.

Познах, че Ти Си сигурният Път
към изворите чисти на Живота.
Познах, че Ти даряваш ми Духът,
дошъл със Твоята жертва на Голгота.

Познах, че Ти Си Богът въплътен
във този свят тъй грешен, и обречен.
Познах, че Ти дошъл Си и за мен
да ме дариш с Любов и мир всевечен.

Познах, че Ти дари ме със небе,
което да докосвам, като птица.
И знам, че нищо няма да ме спре
да бъда в Теб, о Господи, частица.

БЛИЗО ДО НАС

Ти Си толкова близо до нас.
Всеки ден, всеки час и минута.
Ти ни галиш. И Божият глас
във сърцата ни търси пролука.

Ти Си толкова близо до нас.
Като смях, като пламък в очите.
Най-прекрасна е Твоята власт
със която спасяваш душите.

Ти Си толкова близо до нас.
Във утехата, в нежните думи.
Като слънце над житния клас
Ти, Исусе, Си лъч помежду ни.

ВСЕКИ ДЕН

Всяка вечер аз на Теб се моля.
О, Христе! Спасителю свещен!
Нека бъде само Твойта воля -
освети с Духа Си Свят и мен.

Всяка сутрин Тебе аз посрещам
и жадувам Твоето лице.
Боже мой! Дари с Любов гореща
моя дух и моето сърце!

Всеки ден от Твоя извор пия
и горя от Живата Вода.
О, Исусе! Ти Си мой Месия!
Ти ми даваш мир и свобода!

ЛЮБОВ НЕОБЯСНИМА

Когато скръб и болка ме обземат
отново ще потърся Теб, Христе!
Ти знаеш как от мен да ги отнемеш,
та радостта ми в Тебе да расте!

Когато грях препъне ми нозете
и падна тежко в яма или ров,
отново Теб, Исусе, ще усетя
и Твойта Всепрощаваща Любов.

Когато враг застане срещу мене
и иска със стрела да ме срази,
пред Теб, Христе, ще падна на колене
и Ти ще триеш моите сълзи.

Такъв Си Ти! Любов необяснима!
Смирен и Всемогъщ! Мой Бог и брат!
Благодаря Ти, Боже, че Те има!
Благодаря за Твойта Благодат!

НА ТЕБ, ИСУСЕ!

Нямах Теб. Нямах светла зорница.
Нямах път, нямах дом и небе.
Бях в крилата простреляна птица,
без надежда и без битие.

Нямах Теб. Затова и животът
беше полет надолу, във мрак.
Не познавах какво е Голгота.
Нямах Теб. Имах страшния враг.

Аз не зная кога ме обикна
и не зная кога ме съзря.
Ти протегна ръка и ме викна
да цъфтя, да летя, да горя.

Сякаш сведе небето до мене
и крилата ми в миг изцели,
а в сърцето ми Твоето семе
стрък нагоре прокара дори.

Бликна извор. Водата му жива
в мойте жили извика живот.
Имам Тебе - Зорница красива,
запламтяла в небесния свод.

НА ИСУС, МОЯТ БОГ

Аз очикам Твоята победа,
Твоего завръщане при нас.
Вече е настъпил ден последен,
миг последен - светъл Божий глас.

А духът ми тръпне в радост жива:
Господи, ела, ела, ела!
Разпери над Божията нива
сянката на Твоите крила!

Нека ангел грабне ме при Тебе
при сигнал от Божия тръба.
Аз желая само този жребий,
само тази вечност и съдба.

Докато съм жив, докато дишам
Ти Си моя крепост, Канара!
Твоят път, победен и възвишен –
само него аз ще избира.

Твоята пречудност - тя ме сгрива!
Твоят кръв ме мие и гори!
Има ли човек Любов такава,
като Твоят, Господи добри?

Аз очикам Твоят час, Исусе!
Моля Те! От зло ме опази!
Ти Си песента на моите устни!
Ти Си в моите радостни сълзи!

КОЛЕНИЧА ПРЕД ТЕБЕ

Коленича пред Тебе, Исусе!
Ти Си Господ на моя живот!
Ти ми даде надежди да вкуся
и посочи ми синия свод.

Скоро пак ще се върнеш за всички,
гдето с обич зоват Те навред.
И ще литнем към Теб, като птички
в небесата на Твоя Завет.

Боже мой, от тъмница възкръснал,
Твоята обич не знае покой!
Ти Си с мене във нощите късни,
Ти Си с мене във студ и във зной!

Капка кръв от кръвта Ти ми дава
изобилен покой, свобода,
и докосва ме Твоята Слава,
и се къпя във жива вода.

И дори в самота да остана,
изоставен от майка и брат,
пак на Тебе ще викам: Осанна!
Пак ще имам от Теб благодат.

Няма кой да отлъчи ония,
за които цена Си платил.
Ще Те хваля! Ти мой Си Месия!
Дух Небесен на мен Си дарил.

Божий Сине, по-жив от живота
и по-светъл от светлия ден,
Ти за мене умря на Голгота
и чрез Твоята кръв съм спасен.

Коленича пред Тебе, Исусе!
Коленича пред Тебе, Христе!
И хвалата на моите устни
искам вечно пред Теб да расте!

ИМА МЯСТО...

Има място, където животът е песен
и духът ти е бликнал фонтан.
Има място, където копнежи чудесни
ти откриваш. От обич пиян.

Има място, където над твоето рамо
са протегнати нежни ръце.
Има място, където намерил си Храма
и утеха за твойто сърце.

Има място, където животът се ражда
с непозната надежда и вкус.
Бог прегръща те там. И с Любов те обгражда.
Този Бог се нарича Исус.

Има място, където животът е песен
и прослава за Божия Син.
Приеми Го с Духа на Оцеца Небесен
и живеи с Любовта Му! Амин!

ХЪЛМЪТ НА ЛЮБОВТА

Сълзи и скръб ме тласкат
пред хълм на Любовта.
И Тебе виждам разпнат,
и как тече кръвта.

Пред Теб ще коленича
и Ти ще ми простиш,
че само Ти обичаш
и можеш да спасиш.

Аз няма да се върна
към този свят жесток,
но Тебе ще прегърна,
защото мой Си Бог.

Със Тебе ще възкръсна
в Любов и Светлина,
че мракът Ти разпръсна
и Сам плати цена.

ПРИ МЕН ЕЛА, ИСУСЕ!

При мен ела, Исусе! Докосни ме!
Сложи над мен прободени ръце.
Ще пея на великото Ти Име
и ти ще топлиш моето сърце.

При мен ела, Исусе! Освети ме!
Кръвта Ти нека в мене да гори.
Животът ми довчера беше зима,
а днес е пролет в слънчеви зари.

При мен ела, Исусе! Утеши ме!
Небесния Си път ми покажи.
Във Правда и във Истина води ме,
далеч от тъмнина, и от лъжи.

При мен, ела, Исусе! Говори ми,
тъй както би говорил ми баща.
Желая небесата Ти незрими,
защото Ти на мен ги завеща.

При мен ела, Исусе! И грабни ме
да бъда вечно с Тебе в Твоя град.
Ще пея на великото Ти Име,
защото то е мир и Благодат.

МОЯТА МОЛИТВА

Дай ми Святост, подобна на дреха!
Дай ми обич, подобна на Храм!
Твоя Глас в незаглъхнало ехо
да последвам с надежда и плам.

Да събудя мечти нелетели
към извечните Твои звезди!
Да достигна небесни предели!
Да докосна Христови следи!

Да съборя вековни прегради
от съмнения, бури и страх!
Да разлея реки, водопади,
като извор изпълнен от тях!

Като бисер в ръката Ти Свята
дай ми щедро да пръскам искри!
Да огрее Ликът Ти земята
и Духът Ти Добро да твори!

ТИ ЩЕ ДОЙДЕШ!

Ти ще дойдеш отгоре! Като лъч в небеса!
Ще Си обич и порив! Ще Си цветна роса!
Ще Си снежното бяло! Ще Си синият зов!
Ще Си чудно начало на пречудна любов!

Ще Си мъдрост и песен! Ще Си радост и плам!
Ще Си пролет и есен! Ще Си Святост и Храм!
Ще Си светла утеха! Ще Си прошка и блян!
Ще Си ленена дреха с аромат на ливан!

Ще Си Вяра и Вечност! Ще Си Път и следа!
Ще Си смях и сърдечност! Ще Си Жива Вода!
Ти ще дойдеш, въздишан! И ще бъдеш Един!
Бог и Господ Всевишен! Аз Те чакам! Амин!

ПАСТИРЮ, ХРИСТЕ!

Пастирю! С Духа Си освети ме!
В стъпките Ти верен да вървя!
С Примера на Святото Ти Име
Твоите лъчи да уловя!

На Давид със арфата звънлива
ме води при тихите води.
Чашата ми с Миро да прелива
и в духа ми Святост да роди.

Денем, нощем... С мен бъди довека!
С Твоя Хляб и Вино ме твори!
Да изкачвам тясната пътека
до Небето, пламнало в искри.

И накрая, в кратък миг жадуван,
с Теб да полетя пресътворен -
към дворец, от вяра просънуван,
в оня Град, където Ти Си Ден!

ГАЛИЛЕЯ

Молитвата си тиха ще възлея,
тъй както ручей бликва от скала.
О, Господи! Яви ми Галилея
и ангелите с белите крила.

И нека да Те виждам там възнесен -
надежда и мечта събрал в лъчи.
И без да питам в този миг къде Си -
сълзи да пълнят моите очи.

Не вярвам, че Си в космоса далечен.
В мен има радост, щом Те призова.
Въздъхнато измолен, и изречен,
духа ми пълниш с Твоите слова.

И аз Те следвам с вяра, като птица,
помазала крилата си с Елей,
да бъда Твоя, Божия зеница...
Отвъд звездите - скитник Галилей...

ПОД ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ НА ВИТЛЕЕМ

О, Боже! Нека с вяра да открия
живота си, от Твоя Дух роден.
Да зърна, дай ми, Йосиф и Мария
под звездното небе на Витлеем.

В онази пещера, където мракът
разпръснат бе от ярка светлина,
и Младенец сред яслите изплака,
загърнат в съкровена пелена.

Да бъда аз четвъртият Ти влъхва
на малкия Христос принесъл дар -
едно сърце, което Го въздъхва,
и нежно Го мечтае за олтар.

Една душа, която Го жадува
с най-искрените свои страхове.
Една мечта, която Го целува
и с вечен огън свято Го зове.

И щом, о, Боже, Витлеем открия
с Духа Си загърни ме за покров -
домът ми да е Йосиф и Мария,
а Твоят Син - Искрящата Любов.

САМО ТИ СИ!

Като светла пътека ще Те следвам докрай!
Ти дари на човека дом в Небесния Рай!
Греховете прости ми. Моят дух освети.
И ми даде незрими за очите врати.

Всеки смисъл е в Тебе като чудна следа.
Ти Си къшеят хлебен с глътка Жива Вода.
Ти Си чашата Вино. Капки Кръв с Благодат.
Ти Си моя невинност. За душата ми - Свят.

Ти Си Вечен Месия. Моят глас Те мълви.
Нека в Теб се обвия. Ти за мен прокърви.
Нямам друг във сърцето. Само Ти Си, Един!
Нека с Теб на Небето да царувам! Амин!

ПРАЗНИКЪТ ЕМАНУИЛ

**“Защото за мене да живея е
Христос, а да умра, придобивка...”
(Филипяни 1:21)**

Не ден на благодарност е потребен!
Живот на Благодарност да е Той!
От дарове - светът ще е вълшебен
и пълен със надежда и покой.

Не ден на прошка, някъде празнуван...
Живот на Прощка нужен е, свещен!
И Неговата Обич ще лекува
човека, от злини неутешен.

Не празници да има в календара,
но Празникът, в сърцето сътворил
най-чудното зачатие на Вярa -
Небесния Му Плод Емануил!

ГЕТСИМАНИЯ

О, Господи мой!

Не съм докосвал Твоите страдания!
Духът ми не е страдал до несвяст.
Но нощем спомена ли Гетсимания,
в душата си съзирам Тебе аз.

Не искам сън да тегне над клепачите,
когато Ти за мен в слова гориш.
Не зная колко тежък бил е здрачът Ти
и как могъл Си Ти да издържиш.

Кръвта Ти върху порите е рукнала.
Ти чашата с прескърбие Си пил.
И там, в тъмата, вените разпукнала,
Небесния триумф Си озарил.

Дочул в Небето моите ридания -
сега Те моля да ме осветиш.
Достигна ли по Пътя в Гетсимания -
Сърцето Си на мене да дариш.

БЪДИ МИ КРЪСТ!

Не се страхувам с Теб да се разпъна,
дори презрян и хули преживял.
Тежа ли като камък - ще потъна
на дъното от скърби и печал.

Каквото Си ми писал - ще се случи!
Каквото отредено е - Амин!
Че всеки жив на този свят се учи
и някой ден отива си самин...

Не ще Те разменя за земен жребий.
В сърцето Тебе, Господи, познах!
От въздуха за мен Си по-потребен
и смисъла си в Твоя Кръст избрах!

Каквото или колкото да струва -
сърцето ми копнее да плати.
Човекът на земята не векува,
но някъде над мен векуваш Ти.

И Твоят Образ - той остава вечен.
В нетленното - до Бога извисен.
От вяра молен, и от дъх изречен,
бъди ми Кръст...
И в Кръста - възкресен!

ПОДСЛОНИ СЕ В МЕН, ИСУСЕ!

**“Лисиците си имат леговища,
и небесните птици гнезда; а
Човешкият Син няма где глава
да подслони...” (Лука 9:58)**

Когато над света се свечерява
и пак на запад слънцето клони,
за Теб приготвям, Господи, жарава –
ела в духа ми, и се подслони.

Дори до днес с тъга да Си се скитал,
от хората прогонен, Свят и Сам,
сърцето ми за Теб ще е обител,
в която Ти пристъпяш като Храм.

Тогава просто тих ще коленича,
като слуга пред Царя си Христос,
че всеки, който силно Те обича,
у своя дом превръща се на гост.

А Ти, Исусе, в мене виж отмора!
Тревогата Си дай ми за живец!
И аз заветно ще преспя на двора –
под звездното небе на Бог Отец!

ДОПИШИ МЕ, ГОСПОДИ!

Потърси ме на светлата страница
в моя бурно изпъстрен роман.
Всички други – обръгнали в рани са.
Няма смисъл от четене там.

Аз Те искам в най-истинско случване,
като щедра към мен синева.
Глътка радост, отпита от ручея.
Крем сред нежно набола трева.

Думи, никога в зов неизричани.
Само Свята прободена длан.
И душата ми, скитала ничия,
в Теб да срещне съдбовния Храм.

Ще зачеркна години от писане.
Ще забравя героите в тях.
Че жадуват мечтите ми втрисани
в Теб да чуят най-топлия смях.

И намерил в копнежа си граница,
както рицар Светия Граал,
ще остана на светлата страница,
недописан и искрено бял.

Ти тогава, Небесен, с Перото Си
всички страници в мен допиши,
за да бъдат разцъфнали лотоси,
от които Любов ме теши...

КОННИК ОТ ТВОЯТА СВИТА

Ти ще дойдеш, Исусе, на кон
бял и силен, с могъщи копита.
Над притихнал от зов небосклон
Святостта Ти света ще изпита.

Подир Тебе, на бели коне,
ще Те следват Светиите Верни.
А врагът Ти, превил колене,
ще потъне до бездните черни.

Дай ми Твоята Вяра и Меч!
Да съм конник от Твоята свита!
И духът ми безкрайно далеч
ще успее със Теб да полита.

Чак до Трона Ти – горе, в Сион!
Чак до портите, бисерно-бели!
Аз ще дойда, Исусе, на кон
с нежна грива от Святи повели!

С ДУХА НА ДАВИД

Един Давид в духа ми Те обича.
Един елен в душата ми пъхти.
Небето дай му, Господи! Да тича!
Да бъде там, където Си и Ти!

Със арфа Любовта Ти да възнася!
И всяка струна – Теб да прозвъни!
Пътеката Ти Свята да оглася
по всичките била и планини.

Един Давид в сърцето ми Те хвали!
Един слуга, на който Ти Си Цар!
И сто живота вътре в мен едва ли
ще стигнат да възпеят Твоя Дар!

МОЛИТВА КЪМ ГОСПОД

Преди да си отида у Дома -
за Теб бичуван, мразен, поруган,
не виждай в мене, Господи, Тома,
но Любовта дари ми на Йоан!

Преди да бих издъхнал, в скръбен миг,
от Раните Си прошка ми дари,
че с Тебе щом умира мъченик,
в Живота Ти отива да гори!

МОЙ ОВЧАР, ИСУСЕ, МИ БЪДИ!

Погали ме, Господи, с ръце!
В тях за мен пирони се забиха!
Нека съм от Твоите овце
и да следвам ласката Ти тиха!

Чудната река ми покажи!
Святият Завет с копнеж да пия!
И Духът Ти жив да ме държи!
Меч и Щит пред буря и стихия!

Всякога след Тебе ме води!
Твой да бъде докато изтлея!
Мой овчар, Исусе, ми бъди,
та докрай с любов да Те възпея!

МОЛЯ ТЕ, ГОСПОДИ!

Освети ме с вярата на Яков!
Нека в Теб намери ме Мигът!
За да пия Святото Ти мляко
и летя по Млечния Ти Път!

В мен пребъдвай - Утринна Зорница!
Ще Те хваля аз во век веков!
Щом крилата в Теб разпери птица
в миг намира Космос от Любов!

БЛАГОПОЖЕЛАНИЕ

“Доволно ми е, Господи!” - извика
един пророк със сянка от печал.
“Живота ми вземи под тази смрика,
защото аз напразно съм живял!”

Всевишният зова му не послуша.
На думите му не отвърна с “Да!”
За Своя Верен в огнената суша
изпрати ангел с питка и вода.

Това ми дай на този ден, о Боже,
и всяка моя слабост примижи!
Та пътят ми, от болка невъзможен,
във Твоя Дух докрай да продължи!

Един Кармил да мога да прегърна,
заветен за елена бързоног.
А после у Дома да се завърна,
въздигнат в колесницата на Бог!

ЗАРИЧАМ ТЕ! О, ГОСПОДИ!

Заричам Те - о, Господи - с едничко
желание до моя сетен дъх.
Да Си ми Смисъл - винаги във всичко
и аз да Те възкачвам като връх.

Далеч от суета и светска врява
еленов порив - в Теб да ме съзре.
И пламъкът ми да не догорява,
и верният ми устрем да не спре.

От всички чудеса, в Небето скрити,
Ти Чудо най-мечтано си за мен.
Очите ми са в Твоя Дух умити,
за да Те гледат в зов неутолнен.

Ръцете ми са пламнали в жарава -
да мога всичко свое да Ти дам,
и Ти - от необятната Си Слава
в слугата Си да видиш Авраам!

Готов да вдигне ножа, в обич Свята,
душата си в Любов да посвети...
На хълма най-възвишен на земята
един елен за Тебе да пъхти...

Заричам Те - о, Господи! Заричам...
С това съдбата моя запомни!
Родих се, щом разбрах, че Те обичам,
и смърт не ще духа ми потъмни!

БЛИКАЙ, ИЗВОРЕ!

На Животворящия и Свят Дух!
Бликай, Изворе! Моля Те, бликай
в посивялото вече момче.
И дори на света да съм никой -
нека жива водата тече.

Все едно кой и как Те жадува,
щом духа си чрез Теб утоли.
Ти Си Дар, Който нищо не струва,
но пък в чисти души ромоли.

Бликай, Изворе! В Тебе са скрити
вековечни и Святи лъчи.
И когато докоснат душите
ги даряват със зрящи очи.

Онова да съзират, което
помрачен не открива светът -
как изливаш се Ти от Небето,
за да бъдеш и Вяра, и Път.

Бликай Изворе! Моята жажда
всеки ден като зов Те шепти.
Само с Тебе сърцето се ражда!
Само в Тебе Животът цъфти!

АРФАТА ДАВИДОВА

Арфа Давидова свири звънлива.
Ражда маслината плод.
Бог от Духа Си Благост разлива,
Верен към Своя народ.

Белият Гълъб разперил крилата
вяра могъща твори.
Силен във Слово и славен в делата
Господ в душите гори.

Много измина и малко остана.
Сипе се късният дъжд.
Чака Невястата в чиста премяна
сватба с Небесния Мъж.

Портите бисерни тя ще отвори
в миг благодатен и Свят.
Чашите с вино ще пълни догоре –
Дух, от Лозата възпят.

Храмът ще свети от стълпове бели.
В химни Градът ще ехти.
Слава по всички небесни предели
с палмов копнеж ще цъфти.

И като в приказка – светла и жива,
Дар за живота честит,
Арфата вечно ще свири звънлива
с чудния Дух на Давид.

ПОСВЕТЕНО НА ЦАР ДАВИД

(който беше и остана слуга Господен)

Помазана Маслино на Отца!
Потомъко най-славен на Есея!
До днес разпалваш верните сърца
и в псалмите ти всякога се грея.

Перото ти е пълно с Благодат.
И Арфата трепти в мечти чудесни.
От прашката ти пада Голиат,
а всичките ти подвизи са песни.

Небесният ти Пастир е и мой!
И с Него в нужда няма да остана.
С водите тихи дава ми покой
на някоя разцъфнала поляна.

Трапеза ми приготвя. И гори
душата ми от Истината Свята.
Дано и в мене Той се възцари,
тъй както в теб царува на земята.

А аз да Му въздигна светъл Храм,
където Той е Вечният на Трона.
И всякога да Му прислужвам там -
в най-праведния Мир на Соломона.

Давиде! На Отец възлюбен мъж!
Все още в тебе чашата прелива.
И капе от Сион Заветен дъжд
за всеки, който в ревност не изстива.

Дано и мен Създателят дари
с незлобие в една душа смирена.
А ти от своите псалми - говори!
Възпявай Господ с Арфата свещена!

И аз, до всички Божии сърца,
при тебе ще заставам, за да пея!
Помазана Маслино на Отца!
Потомъко най-славен на Есея!

ПРИМЕРЪТ МОЙ, ВСЕМОГЪЩ!

Той е винаги някъде там –
в апогея на Вечната Слава,
но в сърцата на Верните Храм
със Духа Си Заветен създава.

Не избира човеци по ръст
и със титли и власт не търгува.
Припознава се само на Кръст
сред онези, в които царува.

Във протегнати с вяра ръце,
търси Своите рани прободни.
И изпитващ сърце след сърце,
Си отделя сърцата Господни.

Не признава човешки царе
и респект от учители няма.
Ако житното зърно умре,
Той възкръсва го в жетва голяма.

Милосърден, сред грешни по плът,
Сам дарява със Дух Магдалина,
за да бъде в сърцето й Път
до Небесната Райска градина.

Той фенер замъждял не гаси
и не гази с нозете тръстика.
Даже вълк е готов да спаси
и от него Агнец да повика.

Той е Примерът мой, Всемогъщ!
Във делата Си – Свят и чудесен!
Най-възлюбен във Царството Мъж!
На Светиите – Обич и Песен!

Той е Коренът в Святата Твърд
и Звездата сред утринна Слава!
Да Го следвам – в Живот или смърт,
тъй духът ми вовек се надява!

ДА БЪДЕШ ВЕЧНИЯТ МИ ДЯЛ!

Дали на Стадо Си Овчар
или на пръчките Лозата,
Ти, Господи, Си моят Цар
Един Единствен на земята.

Дали Си Хляб, от Бога Свят,
или изгрялата Зорница,
със Теб оставам вечно млад
и имам порива на птица.

Дали Си Вечна Канара
или Светилник на Олтара,
аз няма друг да избира,
но Тебе ще последвам с Вяра.

Дали Си Истинският Храм
или на Сватбата Агнеца,
оставаш моят чуден Плам
и Врѣх Заветен за светеца.

Дали Си Верен Съдия
или Давидовият Корен,
със Теб от древната змия
довека ще съм непреборен.

Дали Си Светлият Жених,
или Вратата, в Дух стеснена,
със Виното Ти се опих,
и в Теб душата е блажена.

Дали Си Камък от Сион
или Си Алфа и Омега,
в сърцето сторих Ти поклон
и Твой ще бъде във Ковчега.

Отец у Тебе е събрал
в едно Небето и земята!
Да бъдеш Вечният ми Дял
и всичката ми Обич Свята!

КЪМ БОГ ОТЕЦ!

Прибежище Си мое, Свято,
и Храм на живите води!
А аз съм Вечно Твой, когато
Синът Ти в мене се роди!

И в Твоята Любов раздаден
Той сам докосва и блести,
та Дар изящен и изряден
пред Твоя Трон да възвести.

С каквата безпределна Воля
Ти движиш светлите звезди,
с такава – много Ти се моля –
в Духа Си Верните води.

Христос в душите им да свети
сред непрогледната тъма,
преди, подобни на комети,
да си пристигнат у Дома...

С такива думи Те заричам
и хвърлям котва – там отвъд,
където Вечното пресича
за Теб изминатият път...

СЪХРАНИ НИ ХРИСТЕ, СЪХРАНИ!

(Молитва на Верните)

Като ято, от Зло непревзето,
или крепост в усилените дни,
до последния Миг под Небето
съхрани ни Христе, съхрани!

В този свят, потъмнял и безбожен,
още нека Любов ни крепи.
Само с нея следовникът може
всяка болка докрай да търпи.

В битието гъмжи от причини,
но Причината Ти Си една,
щом от чашата скръб загорчи ни
пак от нас да блести Светлина.

В тиха прошка и лека забрава,
в светла песен и чудна мечта,
да Те виждаме в Божия Слава
като най-съкровена Врата.

Щом нагоре Духът Ти ни вдига
и сме Твоите Живи Слова –
тази Вяра напълно ни стига...
Ти във нея Си всичко това!

И Светилникът Свят на Завета,
и Небесният бляскав Олтар –
Ти Си нашата радост пресвета
и от Бога лъчистият Дар...

Коленичим пред Тебе, и ето –
в нас Давидова Арфа звъни!
До последния Миг под Небето
съхрани ни, Христе, съхрани!

НЕБЕСЕН МОЙ ЕРУСАЛИМ!

Градът жадуван в небесата
на Хълма Вечен и любим,
един е той с Основа Свята –
Небесният Ерусалим.

Във него Верният открива
за своята душа покой,
че пристан и надежда жива
завинаги е само той.

Велика Правда там векува.
Дървото на Живот цъфти.
А Славният му Цар царува
и Светлината Му блести.

Не искам на земята име,
покрито с лаврови листа,
но твой да съм, Ерусалиме,
когато срещна Вечността.

При тебе аз да се завърна,
дори прескръбно уморен,
и моя Господ сам да зърна
в подножието Му смирен.

Във теб съм влюбен, без остатък,
с копнеж и зов неизразим,
Наградо чудна за оттатък –
Небесен мой Ерусалим...

СВЯТА РОДИНА

Мойта Свята родина
е Едемска градина.
Благодатна, красива
и Небесно правдива.

Тя е Дар за светеца,
който слави Отеца,
и за Него щом страда
има Вечна Награда!

Всичко долу да губя,
искам Господ да любя!
Негов нека съм, нека
на стеснена пътека.

И тогава ще зная
как се стига до Рая –
там, след Кръста, в Небето
има вход за сърцето...

ДОЙДИ, ГОСПОДАРЮ!

Със жребеца Си силен дойди
Господарю от Своята Слава,
край да сложиш на всички беди
като Онзи, що Правда въздава.

Да трепери под Тебе светът.
Да възрадваш Невястата в бяло.
И да бъдеш във Вечното Път
като блясък и ново начало.

Небесата със гръм разтвори.
Меч двуостър в Дъха Ти да свети!
Всяка гордост до дъно смири
и в окови плени враговете.

А на верните скръбни очи
дай утеха пречиста и Свята,
и със Своите чудни лъчи
озари като Слънце земята!

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени